

MASTERCLASS FEEDERVISSEN

op groot water in het vroege voorjaar

Met een
hoofdrol voor
de houting

Tijdens de masterclass feederen doet Theo Leijrik een bijzondere zilveren bijvangst.

Theo's stelregel is om per 10 meter afstand 10 gram extra voor de voerkorf te nemen.

Voor witvissers is de overgang tussen winter en voorjaar altijd lastig. Op het grote water is het met kennis van zaken en wat geluk echter mogelijk om grote vis te vangen. Theo Leijrik geeft een praktijklesje voorjaarsfeederen op het Ketelmeer bij Swifterbant. Vorig jaar won hij op het WK Feeder in Gent goud met de Nederlandse ploeg, nu pakt hij een bijzonder verrassende zilveren bijvangst.

TEKST JEROEN SCHOONDERGANG FOTOGRAFIE BRAM BOKKERS

Dikke mist onttrekt het Ketelmeer aan het oog als Theo Leijrik zijn visplatform in elkaar schroeft. "Die mist vind ik maar niets voor de visserij. Het mag van mij wel wat helderder worden, het liefst met ook een mooi kabbeltje op het water. Zo op de rand van winter en voorjaar is het sowieso altijd al een lastige periode van het jaar, maar je kunt geluk hebben." Voordeel is dat hij het water goed kent, want Theo vist graag op deze grote plas water tussen het IJsselmeer, Veluwemeer en de IJssel. Zeker als de lente definitief zijn intrede heeft gedaan. "De vis die je hier in het voorjaar vangt, is altijd van een goed formaat. Ik heb hier een keer een wedstrijd gewonnen met 84 kilo en in totaal maar veertig vissen. Een platte (brasem, red.) van vier of vijf kilo is hier geen grote zeldzaamheid."

Actie aan het Ketelmeer.

Met vier keer houting op rij.

(reserve)hengel, trekt de laatste mistsluier op en zorgt een kil noordenwindje voor het gewenste kabbeltje. De afstand waarop wordt gevestigd, bedraagt 65 meter. Zou het hard hebben gewaaid, dan was dichtbij vissen een optie geweest. Anderzijds vist Theo bij extreem kalm weer soms zelfs tot negentig meter uit de kant. "En nu is het afwachten", zegt Theo als hij de beaasde hengel in de steunen legt. "In deze tijd van het jaar duurt het vaak toch wel een uurtje voordat er vis op de stek zit. Daarom houd ik er niet van om een enorme plek met kilo's voer aan te leggen. De vis die op mijn stek langskomt, moet gretig blijven. Met een klein voerplekje dat je goed onderhoudt zorg je dat de vis langer op de stek blijft."

BESCHEIDEN

De sessie begint met tien plonzen. Tien keer laat Theo een gevulde voerkorf exact op dezelfde plek neerkomen om zo een bescheiden voerplek te creëren. Als hij zijn materiaal bijna klaar heeft staan, lijkt zijn verzoek om ander weer te worden ingewilligd. Bij het optuigen van een tweede

AASCOCKTAIL

Om de voerplek op orde te houden, draait Theo iedere vijf tot tien minuten binnen. Even zijn aas controleren en de voerkorf vullen. Over de samenstelling van het voer doet hij niet geheimzinnig. De basis is een kant-en-klaar voertje: Preston Dutch Master. Daar voegt hij maïs, geknipte

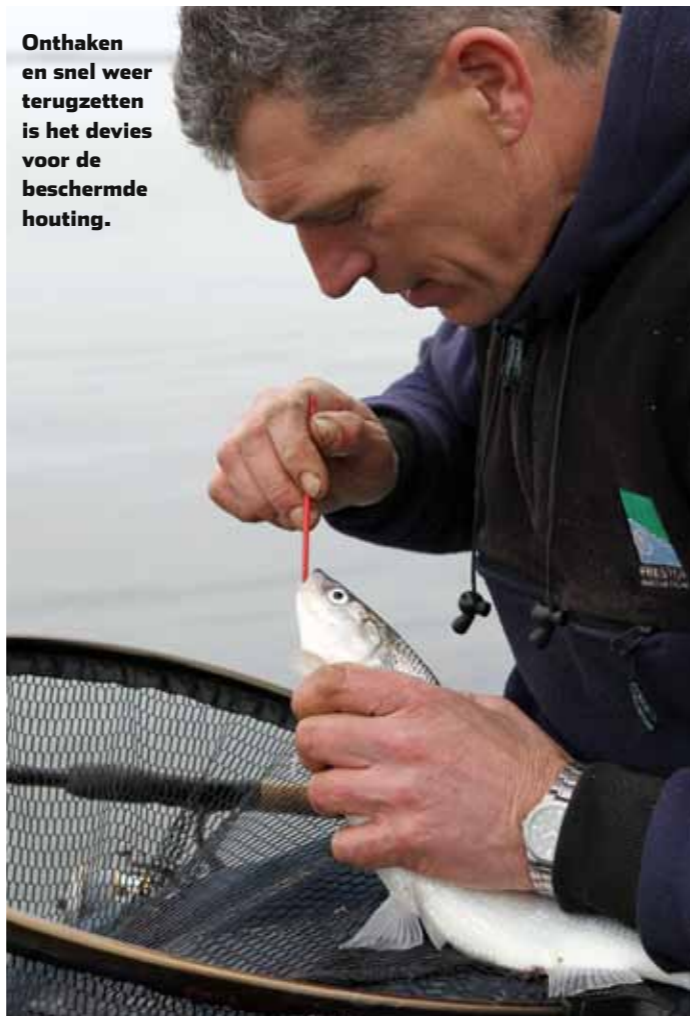

EXACT DE JUISTE AFSTAND

Bij het feedervissen is het belangrijk om er zeker van te zijn dat je iedere worp dezelfde afstand gooit, zodat je steeds op dezelfde stek vist (en je voer op één plek terecht komt). Dit doe je door de lijn op het juiste punt vast te zetten met de lijnclip.

Om de juiste hoeveelheid lijn voor de clip te bepalen, maakt Theo gebruik van een handigheidje. Dit in de vorm van twee paaltjes die met een touw van vijf meter zijn verbonden **1**. Door de lijn vervolgens rond de paaltjes te wikkelen, kan hij in slagen van vijf meter dus precies uittellen op welke afstand hij vist **2**.

Onthaken en snel weer terugzetten is het devies voor de beschermde houting.

mestpieren en af en toe maden aan toe. Die laatste bewaart hij in water zodat ze niet van de voerplek wegkruipen. Het eerste uur is nog niet verstreken als een tik op de hengeltop wordt gevolgd door een fraaie wegloper. Theo zet de haak en voelt direct dat het niet om een platte gaat. “Dit vecht duidelijk anders dan een brasem.” Hij heeft gelijk: een dikke winde heeft de cocktail van mestpiertjes en maden gepakt. De wereldkampioen probeert een lichte teleurstelling te verbergen als de vis in het net glijdt. Die teleurstelling is echter ook snel weer verdwenen als hij de prachtige, goudkleurige vis met fel oranje vinnen uit het net tilt voor een foto. “Nu nog die brasem van een paar kilo.”

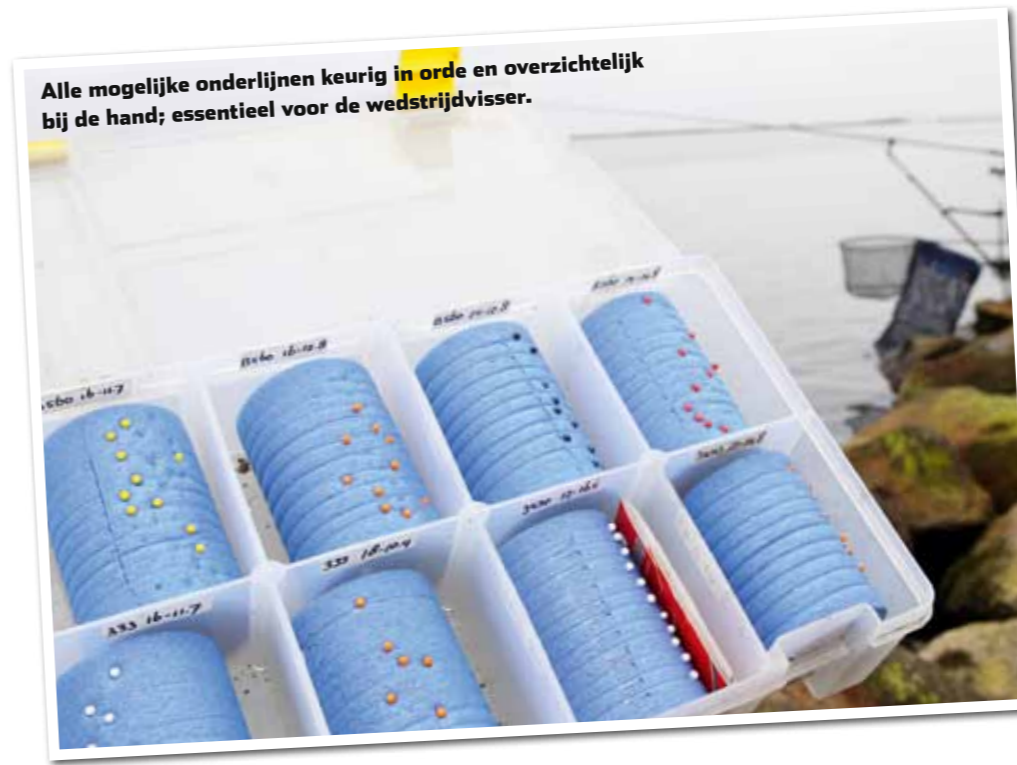
HOUTING

Dat er vis op de stek zit, is duidelijk te zien aan de soms nerveus heen en weer bewegende hengeltop. Toch lukt het in eerste instantie niet om deze signalen van vis om

te zetten in succes. “Dit zijn vermoedelijk lijnzwemmers”, zegt Theo als hij mislaat op wat een aanbeet leek te zijn. Als de lijn even later slap valt, zit hij wel vast aan een stevige vis. Die knalt er vandoor zodra het net in zicht komt. Deze vlucht poging wordt echter kundig opgevangen met het terugdraaien van de molenslinger. “Een houting”, klinkt het resoluut. “Die vangen we hier sinds een jaar of drie regelmatig.” Als de vis na een laatste schot het net in glijdt, blijkt dat Theo het bij het rechte eind heeft. Een onvervalst lid van de Coregonen-familie (zie kader) heeft zich tegoed gedaan aan de mestpieren. Na voorzichtig onthaken houdt Theo de vis omhoog voor een plaatje. De karakteristieke vetvin en blauwe knobbel op de neus laten geen ruimte voor twijfel over de identiteit van deze vis.

VASTE PRIK

Een houting is zonder twijfel een bijzonder verrassende

Alle mogelijke onderlijnen keurig in orde en overzichtelijk bij de hand; essentieel voor de wedstrijdvisser.

bijvangst voor de witvisser die zit te feederen op het grote water. Toch blijft Theo tamelijk laconiek over zijn vangst van daarnet. “Het is eigenlijk wel een soort van vaste prik dat we in het voorjaar op deze stek een aantal houtingen haken. Afhankelijk van het weer, vangen we ze van eind februari tot soms in april. Zodra de blankvoorns hun overwinterplekken in de

jachthavens verruilen voor het grote water, is het vaak weer gedaan met de houtingvangsten.” Dat hij zeker geen praatjes verkoopt, blijkt wel uit het verdere verloop van de sessie. Aan het einde van de visdag heeft Theo maar liefst vier houtingen gevangen, onthaakt en voorzichtig weer direct teruggezet (zoals de regels omtrent deze beschermde soort voorschrijven). De

vangst van een houting is hier dus zeker geen curiositeit. Het lijkt erop dat deze vissoort het in dit gebied naar zijn zin heeft en zich hier permanent heeft gevestigd.

MASTERCLASS

Met de vangst van een aantal houtingen zou je bijna vergeten dat Theo bezig is met een masterclass feederen in het voorjaar op groot water.

De belangrijkste les daarbij is om het simpel te houden. “Een 8/00 dyneema hoofdlijn, 26/00 nylon voorslag en een onderlijn van negentig centimeter 15/00 nylon met een haak maat 12.” Waar het bij wedstrijden verplicht is met een schuivende montage te vissen, kiest Theo in het voorjaar echter voor een vaste korf. “Daar vis ik scherper en effectiever mee.” Ook de montage is verder simpel. “Een lus in mijn lijn dient voor de bevestiging van de speld waar ik de korf aan monteer. Voor de onderlijnen gebruik ik liever een knoopverbinding dan de meer gebruikelijke lus-in-lus verbinding. Met die laatste loop je namelijk sneller het risico dat je montage in de war raakt.” Tenslotte nog de keuze van het gewicht van de voerkorf; iets dat vooral voor beginnende feedervisser soms lastig is. “Mijn richtlijn is om per tien meter afstand tien gram te nemen. Is het rustig weer, dan mag je gerust een iets lichtere korf nemen. Waait het stevig, ga dan iets zwaarder zitten dan de richtlijn.”

ALSNOG BRASEM

De kracht van de wind bepaalt ook de keuze van de hengel. “Die varieert van een feeder-

DE HOUTING IN NEDERLAND

De rijnhouting komt sinds 1939 niet meer voor in Nederland. Het is dan ook niet aannemelijk dat de houtingen in het Ketelmeer rijnhoutingen (*Coregonus oxyrinchus*) van de oorspronkelijke populatie zijn. Waarschijnlijk gaat het om nakomelingen van de opgekweekte jonge houtingen die in de jaren 1999-2006 massaal zijn uitgezet in de Lippe, andere ‘oude’ armen van de Rijn in Duitsland en in zandgaten. “Uit onderzoek van getransponderde houtingen (uitgezette vissen die zijn voorzien van een zender, red.) blijkt dat vooral het IJsselmeer in de wintermaanden een grote populatie herbergt”, zegt André Breukelaar, trekvissenspecialist bij Rijkswaterstaat. “Deze vissen verspreiden zich in snel tempo door heel Nederland. Vooral in het stroomgebied van de Rijn hebben we veel waarnemingen gedaan, tot aan de Haringvlietsluizen toe. In de Maas hebben we tot nu toe slechts sporadisch houtingen aangetroffen.” Breukelaar denkt dat de meeste houtingen van het gebruikelijke patroon om naar zee te trekken zijn afgestapt. “De meeste waargenomen houtingen zijn landlocked, oftewel zoetwater gebonden. We zijn er ook bijna zeker van dat een populatie jaarlijks op de IJssel paait. Dat bleek uit onderzoek van houtinglarven die bij Kampen werden aangetroffen.” De houting is een beschermde vissoort in de Nederlandse wateren en mag dus niet gericht worden bevestigd. Zou dit in de toekomst veranderen, dan zou het een waardevolle aanwinst kunnen zijn voor sportvissend Nederland. Het zijn namelijk stevige vissen die ruim een halve meter lang worden en goed te vangen zijn aan onder meer klein aas en kunstvliegen.

Houting.

hengel in lengtes van 13'2" (iets meer dan vier meter) tot 13'8" (4,15 meter). Daarbij geef ik de voorkeur aan een vrij zachte hengel. Daarmee blijft je aas beter aan de haak zitten en bovendien drilt het lekkerder." Dat laatste blijkt wel als de hengel weer krom gaat nadat de mestpier, na een kort uitstapje naar een maïskorrel op de haak, toch weer de voorkeur heeft gekregen. Dan nu toch eindelijk

die dikke brasem, waar deze stek om bekend staat? Na een aantal uren van volhardend doorvissen, glijdt de eerste platte het landingsnet in. De dikke vis van zeker een pond of vijf krijgt daarna een tijdelijk verblijf in het bewaarnet. En daar blijft het niet bij, want het is niet de laatste brasem die deze middag in het net zal glijden. Na afloop van de sessie aan het Ketelmeer is Theo dus dik tevreden. "Het heeft

even geduurd voordat de vis loskwam en ik heb er flink voor moeten werken, maar het gemiddelde formaat van de vis valt me zeker niet tegen. En met vier van die mooie houtingen als bijvangst viel er vandaag uiteindelijk echt helemaal niets te klagen."

In het voorjaar is de vis niet vies van een flinke hap.

Stug doorzetten levert uiteindelijk toch nog die dikke brasem op.

